



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. L. K.**
právně zastoupen Mgr. Tomášem Krásným, advokátem
sídlem Milíčova 1386/8, 702 00 Ostrava, Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Magistrát města Ostravy**
sídlem Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava, Moravská Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2022, č. j. SMO/229487/22/Vnitř./Otí,
o přestupku proti veřejnému pořádku,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí odboru vnitřních věcí Úřadu městského obvodu Slezská Ostrava ze dne 22. 3. 2022 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ či „správní orgán prvního stupně“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným přestupkem proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), konkrétně přestupkem spočívajícím v neuposlechnutí výzvy úřední osoby, policisty, při výkonu jeho pravomoci. Za spáchaný přestupek byl žalobci uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 1 000 Kč, jakož i povinnost úhrady nákladů řízení.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Příslušným policejním orgánem byl Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, dne 11. 3. 2020 oznámen přestupek, jehož se měl dopustit žalobce tím, že dne 8. 3. 2020 v čase okolo 12:05 hodin řídil v Ostravě, části Vítkovice, po ulici Výstavní, ze směru jízdy od části Mariánské Hory, osobní vozidlo, přičemž při jízdě držel mobilní telefon, a dále nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Při silniční kontrole neuposlechl výzvy policisty a svým jednáním a chováním znevážil jeho postavení při výkonu jeho pravomoci.
3. Přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby a znevážení postavení úřední osoby Magistrát města Ostravy oznámil dne 7. 4. 2020 Úřadu Městského obvodu Vítkovice, kterýžto dne 8. 6. 2020 tuto přestupkovou věc předal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz. Usnesením Magistrátu města Ostravy ze dne 24. 6. 2020 byla věc z důvodu vyloučení všech úředních osob pro podjatost předána k projednání a rozhodnutí Úřadu městského obvodu Slezská Ostrava, tj. správnímu orgánu prvního stupně.
4. Ve formuláře o oznámení přestupku (držení mobilního zařízení za jízdy) Police České republiky ze dne 8. 3. 2020 je zaznamenáno vyjádření žalobce jako řidiče vozidla, jímž jednak držení hovorového zařízení popírá, jednak uvádí, že byl „omezen na osobní svobodě tím, že musel stát u svého auta a nemohl být v přítomnosti hlídky, a to bez zákonného důvodu a sdělení, na jakém podkladě. Policista byl arogantní, asi pod vlivem návykové látky, vše má zaznamenáno na telefonu.“
5. Z úředního záznamu Police České republiky ze dne 8. 3. 2020 se podává, že žalobce byl kontrolován v rámci kontroly BESIP. Po odstavení vozidla hlídce sdělil: „Dělejte, spěchám“. Následně byl vyzván, aby se zdržoval u vozidla či ve vozidle a nevstupoval do jízdní dráhy. Toho neuposlechl a okamžitě se vydal pořizovat fotografie dalekohledu umístěného na stativu, poté přešel na protější stranu pozemní komunikace a vrátil se zpět k vozidlu. Policista pořizoval fotodokumentaci vozidla žalobce. Žalobce s dopravním přestupkem nesouhlasil. Žalobce nenechal policistu domluvit, když jej poučoval o dalším postupu. Během sepisování „oznámení o přestupku“ neustále žalobce pořizoval audiozáznam a vynucoval si komunikaci, při osobním projednávání porušoval bezpečnou osobní diskrétní zónu policisty a nedbal výzev, aby se zdržoval pouze u či uvnitř vozidla, přičemž bude mít možnost doplnit údaje do oznámení a vyjádřit se. Bylo použito zákonné výzvy: „Jménem zákona, ustupte od mé osoby a vraťte se k vozidlu“. Žalobce na uvedené reagoval slovy: „Děláte si ze mě srandu?“. Dále z bezprostřední blízkosti s mobilem v ruce, ve vodorovné poloze, displejem vzhůru, pořizoval nahrávku. Následovalo rozčilení žalobce a arogantní

poznámky s poukazem na „buzeraci a omezování osobní svobody“. Žalobce rovněž telefonoval s více subjekty a požadoval dostavení se jiné hlídky Policie České republiky s odůvodněním nepřičetného policisty a jeho omezování na osobní svobodě. Na místo se dostavila další hlídka, přičemž zasahující policista, pprap. V., podal vysvětlení a podrobil se odbornému měření na přítomnost alkoholu i omamných a psychotropních látek s negativním výsledkem. Dle záznamu sepsaného zasahujícím policistou žádný z příslušníků Policie České republiky po celou dobu projednávání přestupku (od 12:05 do 12:55 hodin) neporušil zásady slušného chování, přiměřenost postupu či etický kodex, nepoškodil dobré jméno policie. Řidič se od samotného počátku choval agresivně, nevyrovnaně, nerespektoval povinnosti. Jednání řidiče má za urážlivé a zvažuje oznámení občansko-právního sporu pro nepravdivé obvinění policisty ve služebním stejnokroji při výkonu služby.

6. Při podání vysvětlení dne 5. 6. 2020 zasahující policista pprap. Verner k samotnému zákroku sdělil, že žalobce viděl při kontrole BESIP poprvé, přičemž žalobce považoval kontrolu za omezování osobní svobody. Praxe je taková, že řidič je poučován o tom, aby z vozidla nevystupoval z důvodu zachování vlastní bezpečnosti, což žalobce nerespektoval, z vozidla vystoupil a začal „různě chodit“, v ruce držel svůj mobilní telefon. Byl několikrát vyzván, přičemž opakovaně jménem zákona, aby zůstal u vozidla, což nechtěl respektovat, různě chodil ke služebnímu vozidlu i k vozidlu, které stálo naproti místa zákroku. Dále si pravděpodobně fotil služební dalekohled. Policista jej několikrát vyzval, aby zůstal u vozidla. V oznámení o přestupku se žalobce vyjádřil tak, že je policista arogantní a zřejmě pod vlivem drog, proto policista prostřednictvím dozorcího přivolával jinou hlídku, aby se podrobil testu na přítomnost omamných látek a alkoholu; výsledek byl negativní.
7. Dne 19. 2. 2021 bylo žalobci správním orgánem prvního stupně oznámeno zahájení řízení o přestupcích, konkrétně přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se měl tím, že při dopravní kontrole neuposlechl výzvy příslušníka Policie České republiky, učiněnou při výkonu úřední osoby. Dlužno dodat, že žalobci bylo oznámeno i zahájení přestupku proti veřejnému pořádku dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, přičemž měl žalobce svým jednáním znevážit postavení úřední osoby. Řízení o tomto přestupku bylo zastaveno usnesením ze dne 22. 3. 2021 (srovnej bod 20 tohoto rozsudku).
8. Dne 19. 5. 2021 zasahující policista pprap. Verner v postavení svědka spontánně vypověděl, že při kontrole BESIP žalobce zastavil pro podezření držení hovorového zařízení za jízdy. Žalobce nesouhlasil s důvodem zastavení a jeho vyřešením blokově na místě a dával policistovi najevo, že snad ví, s kým má tu čest, přičemž sdělil, že nepotřebuje poučovat. Uvedené ovlivnilo komunikaci policisty s žalobcem, neboť cítil, že se jej snaží žalobce vyprovokovat. Policista po prvotní interakci odešel do policejního vozidla asi 20 m od vozidla řidiče pro formulář oznámení o přestupku, žalobce šel za ním, a proto jej policista požádal, aby se nevzdaloval od svého vozidla, přesto žalobce pokračoval ke stativu s dalekohledem, za který nese policista hmotnou odpovědnost. Žalobce se rozhodl jít až na pozemní komunikaci, na jejíž druhé straně v zálivu u haly stálo vozidlo jiného dopravního přestupce, kterého kontroloval kolega policisty V. Žalobce s tímto přestupcem asi pět minut komunikoval. Policista v mezidobí pořídil fotodokumentaci zvnějšku i zevnitř vozidla žalobce, aby zadokumentoval stále zapnutý pás v karabině zámku. Žalobce na policistu

křičel, co si dovoluje fotografovat jeho soukromý majetek. Vyčítal, že je vše protiprávní. Zvýšil hlas. Vrátil se zpět k policistovi, přičemž měl mobil ve vodorovné poloze a vstoupil do osobního prostoru policisty, na vzdálenost kratší, než je délka ruky. Byl rozčilen. Policista jej vyzval, ať odstoupí od jeho osoby, což neučinil, a to opakovaně, tudíž odstoupil policista. Policista žalobce vyzval slovy: „Jménem zákona, odstupte od mé osoby“. Výzvu zopakoval třikrát či čtyřikrát. Žalobce výzvy neuposlechl, policista pokračoval v sepisu oznámení, přičemž žalobce všude policistu následoval. Následně policista seznámil žalobce s obsahem oznámení, předal mu desky a psací potřeby, přičemž žalobce obvinil policistu, že je arogantní a pod vlivem návykové látky. Proto policista přivolal prostřednictvím svého dozorčího další hlídku. I žalobce volal další hlídku policie. Svědek požádal jednu z hlídek o provedení odborného měření alkoholu a testu na přítomnost omamných a psychotropních látek. Výsledky byly negativní. K dotazu správního orgánu policista vypověděl, že žalobci nezavdal žádnou příčinu k tomu, aby se o něm žalobce vyjadřoval jako o arogantním člověku pod vlivem alkoholu či drog. K dotazu právního zástupce policista sdělil, že osobní prostor policisty je definován v metodických pokynech a interních aktech Policie České republiky. Upřesnil, že žalobce měl mobilní telefon mezi svým tělem a tělem policisty. Žalobce nebyl zajištěn ani zatčen. Příkaz, aby se žalobce držel u svého vozidla učinil na základě zákona o Policii České republiky. Zdůraznil, že osoba, proti které je veden služební úkon, je po dobu nezbytně nutnou omezena na svých právech, a naopak je povinna uposlechnout výzvy úřední osoby při výkonu povolání.

9. Svědek pprap. M. P. v postavení svědka dne 19. 5. 2021 vypověděl, že byl jako hlídka vyslán na místo, kde měla jiná hlídka dopravní police problém s řidičem. Řidič s přestupkem nesouhlasil a vinil policistu, že je pod vlivem alkoholu či drog. Policista se podrobil zkouškám s negativním výsledkem. Testovaného policistu či žalobce neznal. V chování daného policisty neshledal žádné závady a neměl podezření, že by byl pod vlivem návykových látek.
10. Žalobce v postavení obviněného z přestupku dne 17. 6. 2021 sdělil, že byl dne 8. 3. 2020 zastaven policejní hlídkou s tím, že měl za jízdy telefonovat. Vzhledem ke své předchozí zkušenosti s městskou policií si chtěl „celý akt“ zaznamenat na mobilní telefon. Policistovi předal doklady, přičemž policista s nimi odešel k policejnímu vozu, žalobce šel za ním, aby si akci zaznamenal. Policista jej následně vzápětí velmi důrazně, až řevem, instruoval: „Jménem zákona, okamžitě běžte ke svému vozu a nevzdalujte se od něj“. Na dotaz žalobce policista odvětil, že je to dle zákona o Policii České republiky. Žalobce se vzdálil a telefonoval. Po konzultaci se svým advokátem Mgr. K. policistu vyzval ke sdělení důvodů omezení na osobní svobodě. Policista měl dle žalobce řvát, ať se vrátí k vozidlu a zůstane u něj. Žalobce si chtěl situaci zadokumentovat, a protože policista neodpověděl, proč je zbaven osobní svobody, potřeboval situaci zaznamenávat, vzdálil se několik metrů a díval se, co se bude dít. Následně na místo přijela první hlídka policie, kterou přivolal policista V. Dle žalobce členové hlídky žalobce znali, neboť jej oslovili i jménem. Žalobce podotkl, že se cítil ohrožen policistou V., který se choval nestandardně. Následně přijela i druhá hlídka, která provedla testování policisty V. na přítomnost alkoholu a omamných a psychotropních látek; mimo LSD. Po provedení testu se žalobce vyjádřil prostřednictvím oznámení o přestupku. Následně měl policista V. do oznámení dodat, že žalobce nebyl za jízdy připoután. Žalobce k dotazu správního orgánu potvrdil, že se nacházel i u vozidla další osoby v červeném

vozidle, jehož kontrolu prováděl pprap. G.. Řidiče se ptal, proč jej zastavili. Žalobce je přesvědčen, že jej policista V. neoprávněně zbavil osobní svobody. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že dalekohled policistů byl vzdálen asi 70 až 100 metrů.

11. Svědek pprap. G., druhý ze zasahujících policistů, dne 17. 6. 2021, v postavení svědka vypověděl, že s kolegou V. pomocí dalekohledu prováděli kontrolu BESIP na ulici Výstavní. Zahlédli žalobce, jak drží za jízdy mobilní telefon, proto jej zastavili, on s přestupkem nesouhlasil a začal si je fotit a potom „celá ta šaškárna začala“. Během celé té doby, co neuposlechl, že se má držet dál, se pohyboval po cestě tam a zpátky za vozidlem červené barvy, které stálo na druhé straně cesty a které rovněž kontrolovali. Nepamatuje si již znění výzvy, kterou policista V. učinil, avšak zazněla proto, že žalobce „lital po cestě a dělal si, co chce“. Kolega V. se dle svědka nechoval nijak nestandardně, jeho chování bylo v pořádku, on se chová vždy dobře. Svědek potvrdil, že žalobce byl zastaven pro držení telefonu za jízdy, ale když odjížděl, měl zapnutý pás jen „přes vršek“, ne přes bedra, přičemž takto byl připoután již ve chvíli, kdy jej policista V. zastavil. Nepamatuje si již testování kolegy. K dotazu správního orgánu svědek výslovně hodnotil jednání žalobce při policejní kontrole jako neuctivé, agresivní a nepředvídatelné. Policista V. se snažil takové chování policejními způsoby standardně zvládnout, snažil se jej umravnit zvýšeným hlasem, výzvami, nic nepomáhalo. Výzev bylo více, nepamatuje si již jejich znění. Svědek si nepamatuje, zda policista V. na žalobce křičel. Vypravuje si jen ten pocit, že to rozhodně nebylo ze strany žalobce v pořádku. Svědek si již nevybavil, z jaké vzdálenosti si žalobce hlídku nahrával, přičemž přišel i blízko. Žalobce výzvy, ať jde ke svému vozidlu, nesplnil, nijak své chování nezměnil. Důvod výzev spatřuje svědek v tom, že se žalobce příliš vzdaloval od místa skutku, pobíhal sem a tam, šel dokonce k druhému kontrolovanému vozidlu. Spolujezdce žalobce byla během události převážně v autě, chvíli i venku, asi to mohla slyšet. K dotazu právního zástupce žalobce svědek uvedl, že žalobce po policistovi V. křičel, přičemž policista V. poté, co se to stalo, taky zvýšil hlas, nenechal to jen tak.
12. Ve věci byli jako svědci dne 17. 6. 2021 slyšeni též pprap. Č. a pprap. B., jakožto členové dalších vyslaných hlídek, nicméně k věci neuvedli ničeho relevantního.
13. Pprap. L. G., člen další zasahující hlídky, dne 27. 7. 2021 v postavení svědka spontánně vypověděl, že byli na místo vysláni, jelikož hlídka dopravní policie měla problém s řidičem. Po příjezdu jim jeden z přítomných policistů sdělil, že kontrolovaný řidič o něm tvrdí, že je pod vlivem alkoholu nebo návykových látek. Jeho kolega, pprap. P., provedl u dopravního policisty orientační testy s negativním výsledkem. Dle svědka byl policista rozčilený, svědek usuzoval, že měl asi s řidičem předtím nějakou hádku. I řidič vypadal rozčileně. Dále uvedl, že ten řidič, byl rozčilený, nepamatuje si již, co říkal a dělal, byl takový zmatený. Svědek se domnívá, že řidič si celou situaci natáčel, za přítomnosti hlídky po sobě řidič a dopravní policista nekřičeli.
14. Dne 18. 8. 2021 Mgr. B. Se., spolujezdce a tehdejší zaměstnankyně žalobce, v postavení svědkyně, prostřednictvím dožádaného správního orgánu, vypověděla, že v době události byli zastaveni policejní hlídkou, přičemž žalobce nesouhlasil s tvrzením policisty, že by za jízdy telefonoval. Policista se rozčílil a řekl žalobci, že telefonoval, na což se žalobce

ohradil. Následně žalobce vystoupil z auta, šli spolu k autu policisty, dále již nic neviděla a neslyšela. Policista byl strašně rozčilený a pochodoval sem a tam, rozmachoval rukama, zřetelně gestikuloval. Asi 15 minut se dohadoval s žalobcem. Asi za 15 minut přišel nějaký policista a začal si fotit vnitřek vozidla. Svědkyně nevěděla, o kterého policistu se jedná. Žalobce byl celou dobu venku s policisty. Sem tam, asi jednou nebo dvakrát přišel k autu, kde svědkyně seděla, pořád se s policistou o něčem dohadoval. Oba už byli taková naštvaní. Potom přijela ještě jedna hlídka, neví, co se řešilo, bylo to daleko od auta. Nezná obsah události, nic neslyšela, policista, který tvrdil žalobci, že telefonoval, působil celou dobu naštvaně, což ji zarazilo. Dle svědkyně žalobce nejprve normálně klidným hlasem policistovi sdělil, že netelefonoval, pak vyšli z auta, následně již nic neslyšela, ale viděla, že byl žalobce vytočený, ale ten policista byl více naštvaný, neví, zda po sobě křičeli, jen ví, že policista byl takový agresivnější, ráznější. Zvyšoval hlas, gestikuloval. Neví, zda na sebe žalobce a policista křičeli. Svědkyně neslyšela, že by policista po žalobci požadoval, aby něco vykonal. Svědkyně na otázku, zda k sobě policista a žalobce blíže fyzicky přistupovali odpovídala negativně; též vypověděla, že po celou dobu seděla v autě, psala a telefonovala.

15. Svědek A. D., řidič červeného vozidla, které bylo kontrolováno současně s probíhající kontrolou žalobce, dne 4. 10. 2021 v postavení vypověděl, že byl odstaven policejní hlídkou, přičemž policisté u dalšího řidiče sáhodlouze řešili nějaký přestupek, čekal, až se mu budou policisté věnovat. Domnívá se, že kontrola druhého řidiče nešla hladce, žalobce někomu pořád telefonoval. Pohyboval se u policejního auta, pořád s policisty komunikoval, objevil se i u jeho auta na druhé straně cesty, a ptal se jej, proč byl zastaven. Svědek odhadl vzdálenost svého automobilu od policejního vozidla asi na 40-50 metrů, tatáž vzdálenost byla dle svědka dána mezi autem žalobce a policejním automobilem. Svědek nezaregistroval žádné nestandardní chování policistů během dopravní kontroly, jednalo se dle něj o běžnou práci hlídky. Při řešení přestupku seděl v autě, příp. se pohyboval u svého auta.
16. Správní spis obsahuje nahrávky události doložené žalobcem i přes poučení, že nesmí být nucen předkládat důkazy proti sobě.; ve spise figuruje i přepis nahrávek. K obsahu nahrávek konstatoval správní orgán, že žalobce i policista vůči sobě hovoří vzájemně důrazně, ani jeden ovšem nekřičí či se nepřestává ovládat. Z prvního záznamu je dále patrné, že policista V. vyzývá žalobce, aby se od něj držel na slušnou vzdálenost, šel k vozidlu; policista uvádí, že žalobci již řekl, aby se nevzdaloval vozidla, toleroval mu „ty procházky“. Zaznívá: „Běžte k vozidlu, jménem zákona vás vyzývám“, na což žalobce reaguje slovy: „To si děláte srandu ze mě?“ Policista V. pak uvádí: „Říkám to naprosto vážně, jménem zákona, běžte k vozidlu“. Následuje reakce žalobce: „Volám další péčeerku“. Obsah výzvy vyplývá i z reprodukce žalobcem na druhé nahrávce, v níž žalobce uvádí, že mu policista řekl, že se nemůže pohybovat mimo své vozidlo, anebo, že má být u svého vozidla, což odůvodnil pouze odkazem na zákon o Policii České republiky; to žalobce nepovažuje za dostačující, věc konzultoval se svým advokátem, který mu řekl, že výzvu musí policista ujasnit. Ze záznamu č. 4 je pak patrné, že policista V. opakuje žalobci, že jej vyzval jménem zákona o Policii České republiky, aby šel ke svému vozidlu, přičemž žalobce požaduje výzvu odůvodnit konkrétním paragrafem daného zákona, neboť citovaný zákon je široký.
17. Správní spis zahrnuje též fotodokumentaci místa kontroly vyhotovenou policejním orgánem i žalobcem, dále podklady k provedené dechové zkoušce a testu na přítomnost omamných

látek s negativním výsledkem, záznam z policejního systému Jitka, výpis i opis z rejstříku trestů žalobce bez záznamu.

18. Dne 26. 10. 2021 se žalobce seznámil s obsahem spisového materiálu. Uvedl, že se nedopustil přestupkového jednání, neboť výzva nebyla zákonná, žalobce měl právo se zdržovat u policistky za účelem pořizování si audiozáznamu z jednání s policistou.
19. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 12. 2021 byl žalobce uznán vinným z obou vytýkaných přestupků, tj. z přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) i b) zákona o některých přestupcích, a byla mu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Odvolací správní orgán neměl k části týkající se přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) žádných výhrad, k části rozhodnutí vztahující se k přestupku dle § 5 odst. 1 písm. b) konstatoval, že jednání žalobce nedosáhlo intenzity způsobilé poruší zákonem chráněný zájem. Vzhledem ke skutečnosti, že za oba projednávané přestupky byl uložen společný trest a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahovalo oddělitelný výrok, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno jako celek.
20. Dne 22. 3. 2022 uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným z přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích spočívajícího v tom, že neuposlechl výzvy policisty odstoupit od jeho osoby a zůstat u svého vozidla tím, že se od vozidla neustále vzdaloval, a to v důsledku domněnky, že výzva není v souladu s právními předpisy, čímž z nedbalosti neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Usnesením ze dne 22. 3. 2022 pak bylo zastaveno řízení o přestupku dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích.
21. Žalobce rozhodnutí ze dne 22. 3. 2022 napadl odvoláním, v němž popisuje emotivní charakter jednání policisty, nesouhlasí s tím, že výzva policisty zazněla za účelem řádného průběhu opatrování si podkladů pro projednání přestupku; dle názoru žalobce policista užil výzvy jen k tomu, aby žalobci znemožnil zajišťovat si podklady pro svou obhajobu proti obvinění z přestupkového jednání. Žalobce připouští, že si zaznamenal místo, kde stál dalekohled, a kontaktoval i jiného kontrolovaného řidiče. Je přesvědčen, že se nedopustil ničeho nelegálního, přičemž jednání dokumentoval i z pozice předsedy spolu Ostražitý Ostravák, z.s., zabývajícího se nestandardním jednáním policistů, pro zpravodajské účely. Má za to, že výkon jeho práv spočívající v dokumentaci události může být omezen jen zákonem, přičemž policista nemá žádnou zákonnou pravomoc jej při výkonu těchto práv omezit. Dle žalobce bylo účelem výzvy policisty omezit žalobce ve výkonu jeho ústavně garantovaných práv, a nikoliv zajištění řádného průběhu projednávání dopravního přestupku. Má za to, že napadené rozhodnutí není náležitě v tomto směru odůvodněno. Kdyby uposlechl výzvy policisty, nemohl by si včas zajistit důkazy pro svou obhajobu. Klade si otázku, jaký zájem společnosti poškodil tím, že neuposlechl výzvy policisty a v čem spočívá škodlivost jeho jednání?

22. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 6. 2022 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 3. 2022 potvrzeno. Žalovaný zdůraznil, že výzvy policisty je povinná uposlechnout každá osoba bez ohledu na svůj vlastní názor na danou situaci. Náleží jí pak právo následné stížnosti. Ve chvíli, kdy je výzva učiněna, musí se jí osoba podrobit. Odvolací správní orgán dále pojednává o legitimitě učiněné výzvy, přičemž výzvu v souzené věci neshledává nikterak nepřiměřenou či nadměrně zasahující do práv žalobce. Žalovaný konstatuje, že výzva byla v souzené věci učiněna opakovaně, srozumitelně, byla dostatečně určitá. Ve věci není podstatné, zda byl žalobce s obsahem výzvy ztotožněn. Žalobce výzvy neuposlechl, vzdálil se od vozidla, pohyboval se v blízkosti zasahujícího policisty, fotografoval si dalekohled a komunikoval s řidičem jiného vozidla. Žalovaný rovněž usoudil, že žalobci nebylo nikterak bráněno v pořizování si nahrávek z konání policistů či dokumentovat událost.

III. Obsah žaloby

23. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné a napadá je v celém jeho rozsahu.
24. Žalobce zpochybňuje legitimitu výzvy učiněnou policistou v souzené věci a nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že jejím cílem bylo zajištění řádného průběhu opatřování si podkladů pro projednání dopravního přestupku. Žalobce nikterak nebránil výkonu pravomoci policisty. Dle žalobce policistovi vadilo, že se žalobce zdržuje v jeho blízkosti a na místě si obstarává podklady pro další řízení, jakou je fotodokumentace a vytěžení informací od jiného z kontrolovaných řidičů. Žalobce se zdržoval v blízkosti policisty za účelem zaznamenávání průběhu kontroly a komunikace na svůj mobilní telefon, proto je nasnadě, že se musel nacházet v blízkosti policisty. Trvá na tom, že jednání policisty bylo od samého počátku podezřelé a nestandardní. Pro žalobce bylo nezbytné nezůstávat u svého vozidla, ale dokumentovat si místo události a komunikaci s policistou.
25. Z právního hlediska považuje za stěžejní posoudit, zda výzva policista byla legitimní a sledovala zákonný účel. Dle žalobce výzva policisty, která by svým naplněním zabránila účastníkovi policejní kontroly zdokumentovat si průběh kontroly a obstarávat si další podklady pro následnou obhajobu, nemůže být nikdy legitimní. Své jednání spočívající ve fotografování policejního dalekohledu a komunikaci s dalším řidičem nepovažuje za jednání, které by bránilo policistům v obstarávání potřebných dokladů pro projednání přestupku. Poukazuje na skutečnost, že policista byl rozčilený.
26. Žalobce též zdůrazňuje, že pořizování záznamů policisty při výkonu služby na místě veřejně přístupném není v rozporu se zákonem, jako občan má právo si dokumentovat činnost policistů při výkonu služby, což činil pro účely zajištění si podkladů své obhajoby, jakož i z důvodu zpravodajské činnosti, neboť je předsedou spolku Ostražitý Ostravák, z. s., zabývajícího se nestandardním jednáním policistů. Událost si dokumentoval pro účely své obhajoby v přestupkovém řízení, což se ukázalo potřebným, neboť řízení o dopravních přestupcích žalobce byla zastavena. Žalovaný dle žalobce ignoruje, že jednání policisty bylo excesivní, přičemž svou výzvou by vyloučil práva žalobce.

27. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

28. Ve vyjádření k podané žalobě ze dne 24. 8. 2021 žalovaný popírá oprávněnost žalobních bodů a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

29. Navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

31. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Při přezkumu přitom respektuje vymezené žalobní body (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.).

32. **Žaloba není důvodná.**

33. Předmětem sporu nejsou skutkové okolnosti případu, nýbrž jeho právní posouzení. Ve věci je stěžejní otázka, zda neuposlechnutí výzvy policisty, aby od něj žalobce odstoupil a zdržoval se u svého vozidla, v situaci, kdy policista plnil služební úkoly, s odůvodněním, že výzva není legitimní a nerespektuje zákonný cíl, neboť jejím obsahem je vyloučen výkon práva žalobce na zadokumentování si okolností policejní kontroly, došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby.

34. Z provedeného dokazování je patrné, že žalobce, což ostatně ani nepopírá, skutečně nerespektoval výzvy policisty V. učiněné při realizaci dopravní kontroly, při níž byl žalobce podezřelý ze spáchání dopravního přestupku (držení hovorového zařízení, resp. nepřipoutání se bezpečnostním pásem). Je též bezpochyby, že výzva ve věci zazněla opakovaně. Ze spisového materiálu je dále seznatelné, že policista přistoupil k formulaci výzvy poté, co se žalobce pohyboval „nekontrolovaně“ po místě celé události (srovnej výpověď svědka G.: „lítal po cestě sem a tam a dělal si, co chce“; výpověď svědkyně S.: „chodil za policistou“; pohyboval se v bezprostřední blízkosti žalobce za účelem pořízení audionahrávky - srovnej žalobní tvrzení či vzdálenost udávaná policistou V. odhadnuta na vzdálenost „ruky“; komunikoval s další kontrolovanou osobou; vstupoval do jízdní dráhy či přecházel pozemní komunikaci; fotografoval si policejní dalekohled).

35. Jednání žalobce bylo svědky označeno jako arogantní, naštvané, rozčilené, zmatené, nestandardní, nepředvídatelné, přičemž v jednání zasahujícího policisty neshledává žádný ze svědků ničeho nestandardního, vyjma svědkyně S., zaměstnankyně a spolujezdkyně žalobce, která ovšem připouští i naštvanost žalobce, a žalobce samotného. S jistou mírou zjednodušení lze společně se správním orgánem prvního stupně (srovnej přepis

audionahrávek) situaci v době kontroly označit za „emočně vypjatou“. V jednání policisty provedené dokazování neodhalilo žádnou výraznou odchylku od normy; jednání žalobce reagující na výzvu příslušníka bezpečnostního sboru slovním spojením: „To si děláte srandu“, pedantsky lpícího na odůvodnění výzvy příslušníka bezpečnostního sboru konkrétním paragrafem zákona o Policii České republiky, nerespektujícího osobní zónu policisty, osočujícího jej z konzumace alkoholu a drog, zakazujícího policistům provádět fotodokumentaci interiéru jeho vozidla, tropícího z policejní kontroly „šaškárnu“ (zde srovnej výpověď policisty G.), pak ovšem již za přinejmenším nestandardní označit lze.

36. Krajský soud na tomto místě upozorňuje na povinnost zasahujících policistů jim plynoucí mj. ze zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce byl totiž zastaven při kontrole BESIP pro podezření ze spáchání dopravního přestupku. V takové chvíli má zasahující policista nejen povinnost oznámit tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu, a sepsat oznámení o uvedené skutečnosti (srovnej § 73 citovaného zákona), ale též musí učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek podle zákona o silničním provozu (srovnej § 74 odst. 1 písm. f) citovaného zákona). Ustanovení § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii České republiky“), pak svěřuje policistovi například oprávnění k ohledání místa přestupku, ohledání věci mající vztah ke spáchanému přestupku a v souvislosti s tím oprávnění zajišťovat stopy.
37. V souzené věci je patrné, že zasahující policista plnil své služební úkoly, přičemž jednání a chování žalobce („vycházky“ či „bezprostřední blízkost u policisty“) narušovalo jejich nerušený výkon, protože policista reagoval výzvou specifikovanou výše.
38. Obecně zákonný podklad oné výzvy nacházíme v § 114 zákona o Policii České republiky, který stanoví, že každý je povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy (...) policie nebo policisty; to neplatí, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis stanoví jinak. Nelze-li účelu výzvy (...) dosáhnout pro odpor osoby, je policista oprávněn tento odpor překonat.
39. Z citovaného ustanovení plyne obecná povinnost výzvy uposlechnout, tato nesmí zůstat bez odezvy. Cílem je zajištění a posílení autority policejního sboru. Předmět výzvy přitom není zákonem konkretizován, může se jednat o cokoli potřebného ke splnění zákonného úkolu policie. Dle doktríny je pak výzva nástrojem orgánu veřejné moci. Jedná se o faktický pokyn spočívající ve vyslovení zákazu nebo příkazu určitého jednání, které je adresát povinen respektovat, jemuž nepředchází žádné formální řízení (srov. Hendrych, Správní právo – obecná část, C. H. Beck, Praha 2006, s. 259). Jinými slovy se jedná o imperativ ukládající určitou povinnost, která musí být bezprostředně splněna. Z uvedeného vyplývá, že se jí adresát musí bezpodmínečně podříditi.
40. V daném případě žalobce sám připouští, že výzvy příslušníka Policie České republiky neuposlechl. Pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona

o některých přestupcích jsou tak určující závěry opakovaně vyslovované judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně povinnosti podrobit se výzvám úředních osob při výkonu jejich pravomoci. Již v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007-66, kasační soud s odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/97 uvedl, že „všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechli“. V rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedený právní názor i nadále platí a zmiňovaná soudní rozhodnutí jsou i nyní zásadně použitelná (dále srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č.j. 1 As 180/2012-43).

41. Krajský soud ve věci tedy vychází z presumpce správnosti výzvy. Jakkoliv se odmítnutí uposlechnutí výzvy (například z důvodu polemiky s postupem vyzývajícího či názoru, že úřední osoba nepostupuje tak, jak jí ukládá zákon, nebo proto, že úřední osoba nepoužila přesné zákonem předepsané formulace výzvy) může jevit jejímu adresátovi ospravedlnitelné, je nutné zdůraznit, že zásadně není přípustné, aby si to, zda uposlechně pokynu úřední osoby či nikoliv, adresát rozhodl na základě vlastní úvahy (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68).
42. Nejvyšší správní soud vyslovil v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, že „neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoliv bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti“. Pakliže tedy neexistují pochybnosti o tom, že výzvu činí úřední osoba a nejedná se o naprostý exces úřední osoby, který by spočíval např. v tom, že by sama úřední osoba vyzývala k páchání protiprávní činnosti, vždy je třeba pamatovat na ustálené a dosud nepřekonané pravidlo, podle něhož je každý povinen podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor, aniž by nejdříve hodnotil zákonnost postupu úředních osob a teprve na základě toho výzvu uposlechl nebo neuposlechl (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97).
43. V souzené věci krajský soud návazně posoudil i to, zda by v postupu zasahujícího policisty bylo možno nalézt jakékoliv prvky excesivního jednání. Ve světle výše popsanych okolností ovšem dovodil, že policista V. výzvu učinil v rámci výkonu svých pravomocí a v reakci na jednání a chování žalobce souzené věci.
44. Podle Nejvyššího správního soudu zjevný exces úřední osoby přichází v úvahu jen ve dvou případech, a to při absolutním nedostatku pravomoci, nebo při zcela evidentní nepřiměřenosti provedení donucovacího úkonu (viz rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č.j. 5 As 313/2019-28). Pouhé vznesení výzvy, ke které existuje zákonné zmocnění, však z povahy věci nelze považovat za zcela evidentně nepřiměřené provedení donucovacího úkonu.

Intenzita zásahu do práva žalobce na zdokumentování si okolností policejní kontroly by mohla nad únosnou mez vzrůst např. bezdůvodným systematickým vyzýváním k zastavení nahrávek či v odebrání mobilního telefonu, na který si žalobce situaci nahrával. Ve věci je ovšem patrné, že žalobci bylo nejprve tolerováno se pohybovat po místě kontroly a činit dokumentaci (žalobce šel s policistou ke služebnímu automobilu, přešel cestu a komunikoval s druhým kontrolovaným řidičem, fotografoval si služební dalekohled), aby v momentně, kdy chování žalobce přerostlo do nezvladatelných mezí (žalobce se přiblížil při pořizování audionahrávky k policistovi natolik, že narušil jeho osobní bezpečnou zónu a nereagoval na opakované výzvy, aby se vrátil ke svému vozidlu) a narušovalo výkon služebních povinností policisty, tento přistoupil k realizaci výzvy. Z okolností je zjevné, že žalobce měl možnost si situaci nahrávat a pořizovat si dokumentaci.

45. Krajskému soudu není stejně jako žalovanému zjevné, v čem přesně by se mohla zlepšit důkazní situace žalobce v řízení o jeho dopravním přestupku tím, že si z bezprostřední blízkosti nahrával policistu při sepisování oznámení o přestupku, s nímž měl následně možnost se seznámit, což ostatně i učinil a sám do něj vepsal bližší údaje k přestupku. Ve své zpravodajské činnosti mohl žalobce bezpochyby pokračovat i u svého automobilu, kam za ním ostatně policista přišel poté, co vyplnil oznámení o přestupku a předložil mu složky a psací potřeby.
46. Krajský soud nikterak nezpochybňuje právo žalobce zaznamenávat si průběh policejní kontroly. I výkon tohoto práva však musí být přiměřený a nesmí zasahovat do práv třetích osob. Svou činností nesmí narušovat chod dopravní kontroly, znevažovat výkon služebních povinností příslušníků bezpečnostního sboru, zasahovat do práv dalších osob, ohrozit sebe či jiné osoby či věci (namátkou osobní údaje další kontrolované osoby, riziko vlastní újmy na zdraví při opakovaném přecházení vozovky, nedůvodné nařčení zasahujícího policisty z konzumace alkoholu a drog, bezprostřední blízkost u zasahujícího policisty a jemu svěřených věcí). Dle krajského soudu žalobce při výkonu svých práv sledoval toliko své zájmy a zcela přehlézel, že i výkon jeho práva musí respektovat zásady proporcionality.
47. V souzené věci je nutné si uvědomit, že žalobce podle názoru policisty bránil řádnému výkonu jeho pravomoci a pohyboval se v jeho přílišné blízkosti a výzva, spočívající v tom, aby od policisty odstoupil a postavil se vedle ke svému vozidlu, žádné omezení (rozhodně žádné relevantní omezení) nepředstavovala. Ve svobodném dokumentování situace žalobce policista rozhodně bránit nemínil, přičemž uposlechnutím výzvy by právo žalobce (zde pokračovat v dokumentování situace) nebylo ani nemohlo být dotčeno, neboť v jeho výkonu mohl žalobce klidně, o pár metrů vedle, pokračovat dál. Zato neuposlechnutí výzvy policisty jen na podkladě subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoliv bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jedná se o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti na tom, aby policie byla schopna učinit oznámení o spáchání dopravního přestupku příslušnému orgánu, učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem; rovněž též k tomu, aby při realizaci daných úkonů nedošlo ke vzniku zbytečného škodlivého následku na zdraví či majetku občanů, těch přímo jednajících nebo jen náhodně dotčených (viz třeba § 10 odst. 1, 3, § 20 odst. 3, § 34 odst. 1, 2 zákona o Policii České republiky).

48. Jistěže nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (například stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), primární je ovšem povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. V souzené věci žalobce své nezpochybnitelné právo dokumentovat si zákrok policie vnímá čistě subjektivně bez ohledu na stejná nebo stejně chráněná práva jiných osob (objektivizující princip), jeho postoj může být možná pochopitelný, nikoliv však správný. V souzené věci chování policisty nevybočilo z rámce jeho kompetence a pravomoci, sledovalo účel, pro který mu pravomoc a kompetence byly svěřeny, přičemž práva žalobce vlastně vůbec nebyla dotčena. Sankce, která byla žalobci za přestupek uložena, je rozhodně nejmírnější možná [dle § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích lze za přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci uložit pokutu do 10 000 Kč].
49. Krajský soud si uvědomuje, a nepochybuje o tom, „...že ústavní systém České republiky vychází z principů materiálního právního státu.“ Lze souhlasit, že obecně vzato „...orgán veřejné moci vykonává určitou pravomoc a kompetenci *ultra vires* nejen tehdy, jedná-li mimo formálně zákonem stanovený rámec pravomocí a kompetencí, ale materiálně též tehdy, pokud svým jednáním nesleduje určitý předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, pro který mu byla určitá pravomoc a kompetence svěřena, resp. tehdy, narušuje-li svým, byť o zákon se opírajícím postupem, základní práva dotčených osob více, než je nezbytně nutné k tomu, aby byl ještě dosažen zákonem stanovený účel. Ukládá-li na základě zákona orgán veřejné moci soukromým osobám povinnosti, a tím omezuje jejich základní práva, musí přesto dbát na to, aby zcela nepopřel samotnou podstatu toho kterého základního práva nebo jeho smysl. Omezení nelze užít k jiným, než zákonem předvídaným účelům (čl. 4 odst. 4 Listiny). Tak základní práva zpětně omezují svá, formálním zákonem předvídaná, omezení.“ (nález ze dne 18. 2. 2010 ve věci I. ÚS 1849/08).
50. V projednávaném případě žádná z uvedených kautel rozhodně porušena nebyla. Policista výzvou žalobci nejednal mimo formálně zákonem stanovený rámec vlastní pravomoci a kompetence a uvedeným jednáním sledoval také výzvou naznačený účel. Krajský soud neshledal ani porušení rovnováhy mezi zásadou iniciativy (§ 10 zákona o Policii ČR policii) a zásadou přiměřenosti (§ 11 zákona o obecní policii). Přisvědčil závěrům správních orgánů, že žalobce byl povinen uposlechnout výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
51. Zbývá dodat, že i případná absence poučení o důvodu výzvy, byť jí v souzené věci krajský soud neshledává, nemůže mít *prima facie* za následek možnost jejího neuposlechnutí, přičemž již výše bylo opakovaně zmíněno, že přesvědčení vyzývaného, že policisté nemají k výzvě zákonný důvod, nepostačuje k tomu, aby bylo odůvodněno neuposlechnutí výzvy (srovnej opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020). V souzené věci policista odůvodnil výzvu odkazem na zákon o Policii České republiky a lpění na určení konkrétního paragrafu daného zákona žalobcem nemůže vést k ospravedlnění jejího neuposlechnutí.

52. Nad rámec výše uvedeného krajský soud prostým odkazem na § 62 zákona o Policii České republiky, že neadekvátní je i reakce žalobce na zjištění, že policisté fotografovali interiér jeho automobilu, přičemž dle citovaného zákonného ustanovení policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Připomeňme, že žalobce byl podezřelý i z přestupu nepřipoutání se bezpečnostním pásem.
53. V souzené věci krajský soud proto neshledává okolnostem nepřiměřenou výzvu policisty, přičemž absence jakékoliv součinnosti žalobce odůvodňovaná její údajnou nelegitimitou nebyla důvodná. Námitky žalobce směřující do nezákonnosti výzvy jsou nedůvodné.
54. Neobstojí ani argument žalobce, že neuposlechnutí výzvy policisty se ukázalo důvodným, neboť řízení o přestupcích v dopravě byla následně zastavena.
55. Faktem zůstává, že pouhé podezření ze spáchání přestupku stačí k zákroku či úkonu strážníka. Skutečnost, že žalobce nebyl uznán vinným spácháním přestupku v dopravě, ze kterého jej policista podezřival, ovšem vůbec neznamená, že toto podezření nemohlo být v okamžiku použití výzvy ze subjektivního hlediska policisty důvodné (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011 – 71, v němž nebyla shledána důvodnou námitka neoprávněného použití světelného signálu strážníky obecní policie v případě, kdy se ukázalo, že toto bylo použito v omylu proti řidiči, jenž se přestupku nedopustil; skutečnost, že se v dané věci strážníci mylili v identifikaci dopravního přestupku nebylo považováno za excesivní jednání).
56. Z výše uváděných judikatorních závěrů plyne, že i jednání policisty v omylu je nutno aprobovat a zásadně (v běžných situacích) trvat na tom, aby i pokynů udělených v omylu byli jednotlivci povinni uposlechnout. Je zřejmé, že žalobce, byť polemizující s obsahem výzvy, měl povinnost se jí podrobit a skutečnost, že *ex post* nebylo prokázáno, že by se dopustil přestupkového jednání v dopravě, jej této povinnosti nezbavovala.
57. I když žalobce nebyl následně uznán vinným z přestupku v dopravě, z něhož byl podezřelý, není zásadně přípustné, aby si to, zda uposlechně pokynu policistů, anebo nikoliv, rozhodl na základě vlastní úvahy o oprávněnosti jejich pokynu, a na tomto subjektivním hodnocení zakládal své další jednání. Jednání policisty sledovalo předvídatelný a racionálně zdůvodnitelný účel, výzva byla vzhledem k situaci nepochybně proporcionálním omezením práva, které jím bylo dotčeno, neboť výzvu k odstoupení z bezprostřední blízkosti policisty a navrácení se ke svému vozidlu, na čas, kdy policista provádí relevantní úkony, bez zamezení nadále si okolnosti dokumentovat, nelze považovat za nijak významnou újmu. Z jednání policisty není patrné, že by svého oprávnění využíval excesivně, šikanózně či záměrně neoprávněně. Jak vyplývá ze zjištěného skutkového stavu, v nyní posuzovaném případě se nejedná o zjevný exces. Nedošlo k použití výhrůžek či násilí, přičemž případné emotivně vypjaté okolnosti nemohou zapříčinit excesivitu učiněné výzvy (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2020, č. j. 2 As 415/2018-28).

VI. Závěr a náklady řízení

58. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
59. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 31. července 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně